

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: K2-26C/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222211555
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Vargová
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2025:7222211555.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice, sudkyňou JUDr. Annou Vargovou, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom v C., D. B. XX, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsej s.r.o., IČO: 51 417 685, so sídlom v Košiciach, Žižkova č. 2073/19, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci súd takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.100 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 21.11.2022 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 32.300 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi a tiež na náhradu trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že Uznesením vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 14.10.2018, ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2017, bolo poškodenému vznesené podľa ust. § 206 ods. 1. Zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Trestný poriadok“) obvinenie z účasti na trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou pomoci podľa § 21 ods. 1, písm. d) k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Trestný zákon). Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú však príslušná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I uznesením zo dňa 12.11.2018, č.k. 1Pv 382/17/8802 ako nedôvodnú odmietla. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 16.1.2019, ČVS: ORP-150/6-VYSKE-2017, bolo žalobcovi vznesené podľa ust. § 206 Trestného poriadku obvinenie z účasti na trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou pomoci podľa § 21 ods. 1, písm. d) 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú však príslušná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I uznesením zo dňa 11.2.2019, č.k. 4Pv 130/17/8802-26 ako nedôvodnú zamietla. Žalobca dňa 8.2.2019 podal Návrh v zmysle ust. § 363 a nasl. Trestného poriadku na zrušenie právoplatných uznesení vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 14.10.2018, ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2018 a uznesenia Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 12.11.2018, č.k. 1Pv 382/17/880. Generálna prokuratúra SR rozhodnutím zo dňa 6.5.2019, č.k. IV PZ/43/19/1000-8 návrh žalobcu ako nedôvodný odložila. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 28.2.2019, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 došlo k spojeniu trestných vecí vedených pod ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2017 a ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 do spoločného konania vedeného pod ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 25.6.2018, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 došlo k ďalšiemu spojeniu trestných vecí vedených s trestnou vecou t.č. spoluobvineného

F. D., ktorého konanie sa viedlo pod ČVS: ORP-1834/6- VYS-KE-2018 do spoločného konania vedeného pod ČVS: ORP-150/6-VYS-KE 2017. Dňa 20.9.2019 pri výsluchu žalobcu v pozícii obvineného bol žalobca upovedomený, že došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku za ktorý bol obvinený na zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Žalobca dňa 06.02.2020 pri záverečnom preštudovaní spisu navrhol zastaviť trestné stíhanie v zmysle ust. § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vzhľadom k tomu, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nespáchal. Príslušná prokurátorka tento návrh na zastavenie trestného stíhania nepovažovala za dôvodný a žalobca bol podaním z 28.2.2020, č.k. 4Pv 130/17/8802-60 upovedomený, že naňho bola podaná obžaloba za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Z dôvodov sporov o miestnu príslušnosť bola nakoniec trestná vec vedená voči žalobcovi pridelená na rozhodnutie zákonnému sudcovi Okresného súdu Rožňava, ktorý Rozsudkom zo dňa 13.10.2021, sp. zn. 2T/35/2020 žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Proti rozsudku podala príslušná prokurátorka odvolanie v ktorom žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť, pretože podľa názoru prokurátorky, bolo dostatočne preukázané, že všetci traja obžalovaní sa dopustili trestných činov tak, ako je uvedené v obžalobe. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.3.2022, sp. zn. 8To/83/2021 bolo odvolanie prokurátorky zamietnuté a žalobca bol oslobodený spod obžaloby.

2. Nárok na náhradu škody spôsobenej žalobcovi začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným uznesením vyplýva zo Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Žalobca právny nárok odôvodňuje ust. § 6 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., § 13 Zákona č. 274/2017 Z.z. a § 8 Zákona č. 663/2007 Z.z.. V zmysle citovaných zákonných ustanovení si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 32.300 €. Žalobca ako bezúhonná osoba, ktorá nikdy nemala problém so zákonom, musel dlhé roky pociťovať následky nezákonného trestného konania, keď bol stíhaný za to, že si vykonával prácu technika kontroly originality, pričom mu hrozil 5 ročný nepodmienečný trest. Nielen samotné trestné konanie bolo neúmerne dlhé (od spáchania skutku po právoplatné oslobodenie 7 rokov), ale žalobca musel pociťovať neustále tlak trestného konania, aj keď nič protizákonne nespáchal a tlak, že sa môže dostať na päťročné obdobie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Takýto psychický tlak, pohľady okolia, keď ho ľudia začali brať ako kriminálnika, malo neblahý vplyv na život žalobcu. Žalobca zaslal žalovanému dňa 12.7.2022 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vyjadrenie žalovaného mu bolo doručené 31.10.2022, v ktorom žalovaný čiastočne uznal nárok žalobcu keď uvádza „V zmysle ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky je nutné za nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. považovať uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru zo 16.1.2019 ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 o vznesení obvinenia a uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru zo dňa 14.10.2018 ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2017, vydaním ktorých došlo k porušeniu práva... V žiadosti o náhradu škody ste však nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy... Vzhľadom na uvedené nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy v zmysle zákonných požiadaviek považujeme za dostatočné zadosťučinenia konštatovanie práva A. B. v zmysle § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z.“ Žalobca v žalobe tiež argumentuje rozhodovacou praxou súdov SR a napr. Nález Ústavného súdu SR II. US 2007 167/16 zo dňa 7.8.2018, Najvyšší súd SR sp. zn. 4Cdo 183/2009, Nález Ústavného súdu SR I. US 320/2016 a pod.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení súdu doručenom 24.2.2023 uviedol, že k opodstatnenosti žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a k jej výške nie sú splnené zákonné podmienky na priznanie, resp. žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a už vôbec nie jej požadovanú výšku 32.300€, rovnako nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom nemajetkovej ujmy. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené 3 základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, v prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce (napr. Uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. III. US 712/06). Žalobca tiež dĺžku trestného stíhania nesprávne vymedzil obdobiím, od kedy malo dôjsť ku spáchaniu skutkov až po právoplatné oslobodenie, čím nesprávne určil celkovú dĺžku trestného stíhania na dobu 7 rokov. Žalobcovi však bolo prvé obvinenie vznesené dňa 14.10.2018 a teda trestné stíhanie do právoplatného skončenia vo veci trvalo 3 roky a 5 mesiacov.

Žalobcovi ako netrestanej osobe vzhľadom na zákonnú trestnú sadzbu nehrozil nepodmienečný trest odňatia slobody ako to nesprávne žalobca uvádza, bolo mu navrhované uloženie podmieneného trestu odňatia slobody. Súčasne voči nemu neboli vykonávané úkony zasahujúce do jeho ľudských práv (väzba, domová prehliadka, použitie informačno-technických prostriedkov, atď.). Žalovaný tiež nepovažuje tvrdenia žalobcu o neustálom pociťovaní tlaku trestného konania, tvrdenia o pohľadoch okolia, kedy ho ľudia mali brať ako kriminálnika snažiacего sa zarábať nezákonným spôsobom, sú iba v rovine subjektívnych ničím nepodložených tvrdení. V tejto súvislosti žalobca neuviedol konkrétne skutočnosti preukazujúce vznik nemajetkovej ujmy či ujmy, ktorá mohla nastať v jeho súkromnom živote. Trestná vec žalobcu nebola medializovaná, o jeho trestnom stíhaní sa mohli dozvedieť max. tie osoby, ktorým to žalobca povedal. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje významná ujma, ktorou nemôže byť samotné vedenie trestného konania. To znamená, že je možná iba výnimočne tak, ako to má na mysli § 17 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z.z. V záujme fungovania spoločnosti je trestné stíhanie vedené v medziach zákona a je nevyhnutnou súčasťou výkonu verejných právomocí, pričom od každého jednotlivca je dôvodné požadovať, aby sa mu v prípade potreby podrobil. Miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania je vecou vysoko individuálnou, pričom tieto subjektívne rozdiely nezakladajú výnimočnosť odôvodňujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Mimoriadny význam má v tomto smere prezumpcia neviny a ak napriek tomu je obvinený vnímaný okolím negatívne, je to významnou mierou chybou tohto okolia, ktorému nie je princíp prezumpcie neviny dostatočne vlastný. Nepriaznivé následky rozhodnutia o vznesení obvinenia je potrebné preukázať v zmysle zákonných kritérií a žalovaný vyslovuje presvedčenie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno k okolnostiam zakladajúcim výnimočnosť jeho konkrétnej situácie až do takej miery, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. K výške požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný poukázal na ust. § 17 ods. 4 Zák. č. 514/2003 Z.z. a jej limitáciu výškou náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 274/2017 Z.z., ktorý v § 12 ods. 2 limituje výšku nemajetkovej ujmy na max. 25-násobok minimálnej mzdy platenej za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. V tomto prípade boli skutky, pre ktoré bolo vedené trestné stíhanie, spáchané v roku 2015, kedy bola min. mzda vo výške 380€ (žalobca vychádzal z min. mzdy vo výške 646 €). Pri zohľadnení uvedeného nesmie nemajetková ujma prekročiť sumu 9.500 €. Ďalej dal žalovaný do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/265/2018, z ktorého vyplýva „výška nemajetkovej ujmy žalobcu nemôže byť postavená na roveň odškodnenia obetí násilných trestných činov, ktorým bola spôsobená smrť. Nemajetková ujma vzniknutá hoc aj nezákonným vedením trestného stíhania, pri ktorom nedošlo k úmrtiu nemôže byť odškodňovaná v rovnakej výške ako úmrtie spôsobené trestným činom, nakoľko sa jedná o diametrálne odlišné ujmy poškodených“. V rozpore s dobrými mravmi by bolo aj priznanie náhrady, ktorá by presahovala možné vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu napr. obetí trestných činov sexuálneho charakteru. Z ust. § 12 ods. 3 Zák. č. 274/2017 Z.z. pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násillia, sexuálneho zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške 10-násobku sumy mesačnej min. mzdy taktiež za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. V roku 2015 bola min. mzda 380 €, pričom by išlo o nárok vo výške 3.800 €. V kontexte vyššie uvedeného navrhol žalovaný žalobu zamietnuť.

4. Žalobca v replike doručenej súdu 23.3.2023 zotrval na žalobe v plnom rozsahu. Argumentačne odkázal aj na judikatúru ESLP v zmysle čoho je nárok žalobcu preukázateľne dôvodný. Bližšie judikatúru ESLP nekonkretizoval. Argumentoval však rozhodnutím NS SR sp. zn. 4Cdo 66/2018, Nálezom ÚS SR sp. zn. II. US 754/2016, ÚS SR I. US 583/2015 atď. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku vychádzajúc z ust. § 17 ods. 4 Zák. č. 514/2003 Z.z. v spojení s ust. § 12 ods. 2 zák. č. 274/2017 Z.z. okrem prvej vety kde výška odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu je 25-násobok sumy mesačnej min. mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu však žalobca vychádzal z druhej vety citovaného zákonného ust., ktorá znie „ak bola trestným činom spôsobená smrť a je jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomrelého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške 50-násobku sumy mesačnej min. mzdy platnej za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo ku spáchaniu trestného činu.“ V zmysle uvedeného zákon priznáva najvyššiu možnú náhradu vo výške 50-násobku min. mesačnej mzdy a žalobcom uplatnený nárok bol v súlade s ust. § 17 ods. 4 Zák. č. 514/2003 Z.z. K vyjadreniu žalovaného, že suma min mesačnej mzdy vyplýva z toho, že skutok sa stal v roku 2015 a má byť vo výške 380 € žalobca však uvádza, že nezákonné trestné stíhanie bolo zastavené oslobodením spod obžaloby rozhodnutím Krajského súdu

v Košiciach dňa 29.3.2022, kedy bola mesačná min. mzda vo výške 646 €. Navrhol žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

5. Žalovaný doručil súdu dňa 9.5.2023 dupliku v zmysle ktorej zotrval na argumentácii uvedenej vo vyjadrení zo dňa 24.2.2023. Opätovne zdôraznil, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje významná ujma nielen samotné vedenie trestného konania a jej priznanie je možné len vo výnimočných prípadoch. Zopakoval argumentáciu aj vo vzťahu k výške min. mzdy, ktorá sa vzťahuje na skutky pre ktoré bolo vedené trestné stíhanie v roku 2015. Dátum vydania uznesenia Krajského súdu v Košiciach a teda sumu min. mzdy v roku 2022 považuje žalovaný za nezodpovedajúci citovanej právnej úprave. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

6. Mestský súd Košice rozhodol dňa 06.11.2023 rozsudkom sp.zn. K2-26C/48/2022-90 takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.900 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.“

V odôvodnení rozsudku uviedol: „Pri priznávaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z ust. § 17 ods. 4 Zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý limituje výšku nemajetkovej ujmy na 25-násobok min. mzdy platnej za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Tu je potrebné dať za pravdu žalovanej strane, že skutky, pre ktoré bolo vedené trestné stíhanie boli spáchané v roku 2015, kedy bola min. mzda vo výške 380 € (Nariadenie vlády č. 279/2015 Z.z.), nie 646 €, čo je min. mzda z ktorej vychádzal žalobca. Pri zohľadnení uvedeného nesmie nemajetková ujma prekročiť sumu 9.500 €. Pokiaľ žalobca požadoval nemajetkovú ujmu vychádzajúc z ust. § 13 Zák. č. 274/2017, podľa ktorého celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok min. mzdy, tu je potrebné uviesť, že žalobca takéto mimoriadne okolnosti nepreukázal. V danom individuálnom prípade nemajetková ujma žalobcu nastala v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote spôsobené nezákonným trestným stíhaním tým, že utrpela jeho povesť, stíhanie malo nepriaznivý dopad na jeho psychickú, životnú a rodinnú pohodu, z dôvodu tlaku spôsobeného trestným stíhaním sa rozhodol ukončiť pracovný pomer v práci, kde dosahoval vyšší príjem a odísť na horšie platené miesto, pričom doba celkového diskomfortu trvala 3 roky a 5 mesiacov. Pomerovaním vyššie uvedených okolností prípadu (dĺžka trestného stíhania, poškodenie dobrého mena, dopad na rodinný a pracovný život) podľa názoru súdu odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 1.900 € (5x 380 €) so zohľadnením, že žalobcovi bolo navrhované uloženie podmieneného trestu odňatia slobody, súčasne voči nemu neboli vykonávané úkony zasahujúce do jeho ľudských práv (väzba, domová prehládka, použitie informačno-technických prostriedkov atď.). Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.900 € súd považuje za primeranú s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. Trestné stíhanie v prípade žalobcu nezanechalo trvalé a nereparovateľné následky v jeho živote. V prevyšujúcej časti žalobe vyhovené nebolo a bola zamietnutá.“

7. Proti rozsudku podal dňa 21.11.2023 odvolanie žalobcu proti výroku II. Z odôvodnenia odvolania vyplýva: „V napadnutom rozsudku súd ustálil, že nezákonné trestné stíhanie žalobcu začalo v roku 2018, teda nestotožnil sa s názorom žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, že trestné stíhanie trvalo 7 rokov, teda od roku 2015, avšak čo sa týka priznania výšky nemajetkovej ujmy, tak súd z nepochopiteľných dôvodov vychádzal z výšky minimálnej mzdy za rok 2015. Nakoľko nezákonné rozhodnutie – uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v roku 2018, tak súd mal pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzať z minimálnej výšky za rok 2018, v opačnom prípade by prejudikoval, že trestné stíhanie trvalo 7 rokov. Podľa názoru žalobcu sa súd bez riadneho zdôvodnenia len stotožnil so žalovanou a jej prednesom na pojednávaní vykonanom dňa 9.10.2023. V zmysle zápisnice žalovaná uviedla nasledovné:

„Pokiaľ ide o dĺžku trestného stíhania, ktorá tu bola namietaná, tak trestné stíhanie mohlo počítat' voči konkrétnej osobe až od momentu vydania uznesenia o vznesení obvinenia, keďže dovtedy nejde o osobu obvineného a taktiež ak je titulom uplatňovaného nároku ako nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, tak nemožno dĺžku trestného stíhania počítat' už od dajme tomu od uznesenia o začatí trestného stíhania, kde mal žalobca postavenie iba svedka. Čiže trestné stíhanie voči nemu ako voči konkrétnej osobe nebolo vedené. Pokiaľ ide o tú námietku, že počítame tú výšku min. mzdy vychádzame z roku 2015 tak uvedené má svoju oporu v § 17 ods. 4 Zák. o náhrade škody, ktorý odkazuje v tejto súvislosti na Zák. 274 z roku 2017 o obetiach, kde sa hovorí, že výška nesmie prekročiť určitý násobok za obdobie kalendárneho roka v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, čiže v tomto

prípade preto vychádzame z momentu kedy došlo k spáchaniu trestného činu. To však neznamená, že trestného stíhanie bolo začaté, alebo voči žalobcovi vedené až uznesením o vznesení obvinenia z roku 2018.,.....“

Z uvedeného je zrejme, že súd sa len stotožnil s argumentáciou žalovanej, avšak žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že táto argumentácia je nepreskúmateľná a vzájomne si odporujúca. Žalovaná rovnako ako súd tvrdí, že nezákonné trestné stíhanie začalo až 2018, avšak pri odškodnení sa má vychádzať z výšky minimálnej mzdy za rok 2015. Ak už rozhodovacia prax ustálila, že pri odškodňovaní poškodených osôb, ktoré štát nezákonne stíhal niekoľko rokov má pri určovaní výšky analogicky prihliadať na zákon o obetiach násilných trestných činov, tak k tomu žalobca poukazuje na to, že súd nemôže priznať nemajetkovú ujmu, ktorá prevyšuje 50násobok minimálnej mzdy, teda maximálna hranica je 50násobok minimálnej mzdy a nie 10násobok minimálnej mzdy ako uvádza žalovaná. Zároveň žalobca zdôrazňuje, že ak sa pri odškodňovaní odkazuje na zákon o obetiach násilných trestných činov, tak zákonné ustanovenie „vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu“ sa má vykladať v tom zmysle, že rok v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, je v tomto konaní rok v ktorom došlo k nezákonnému rozhodnutiu, t.j. uzneseniu o vznesení obvinenia, v opačnom prípade, by si súd sám odporoval v dĺžke trestného stíhania.“

8. Rozsudok Mestského súdu Košice sp.zn. K2-26C/48/2022-50 nadobudol právoplatnosť vo výroku I. dňa 22.11.2023.

9. Krajský súd v Košiciach uznesením sp.zn. 9Co/21/2024-142 zo dňa 27.11.2024 zrušil rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V uznesení Krajský súd uviedol záväzné právne názory:

„Niet pochýb o tom, že určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 274/2017 Z.z. musí byť posúdené tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov. Toto obmedzenie vyplýva z ust. § 13 zák. č. 274/2017 Z.z. a je určené tak, že celková suma odškodnenia nesmie presiahnuť 50 násobok min. mzdy. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, ktorý tvrdí, že v danom prípade treba vychádzať z min. mzdy platnej v roku, kedy došlo k začatiu trestného stíhania žalobcu (rok 2018), teda v roku, kedy žalobca začal čeliť nezákonnému trestnému stíhaniu. Dovolací súd v tejto súvislosti opakovane v niekoľkých svojich rozhodnutiach (3Cdo/19/2018, 7Cdo/100/2017, 4Cdo/171/2005, 6Cdo/37/2012, 6MCdo/15/2012, 3Cdo/19/2018, 7Cdo/100/2017, 6Cdo/38/2019 a iné) uviedol, že povinnosťou všeobecného súdu je určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov Slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie za nemajetkovú ujmu. Tento prístup nepopiera princíp úplného odškodnenia, keďže nevylučuje vo výnimočných prípadoch priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy (ako max. stanovenú) za predpokladu riadneho odôvodnenia zvýšenej závažnosti zásahu do práva poškodeného v dôsledku nezákonného rozhodnutia. V súvislosti s aplikáciou § 12 zák. č. 274/2017 Z.z. sa súd musí zaoberať aj otázkami, v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote spôsobená nezákonným rozhodnutím väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania. Súd prvej inštancie sa týmito otázkami nezaoberal.“

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok žalobcu na priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nad rozsah 1.900 eur, pričom sa bude riadiť kritériami určenými odvolacím súdom v tomto rozhodnutí a rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné a aby zodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 C.s.p.“

10. Súd doručil uznesenie Krajského súdu Košice sp.zn. 9Co/21/2024-142 na vyjadrenie stranám sporu, ktoré túto možnosť nevyužili a nenavrhlí súdu vykonávanie iných dôkazov.

11. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi v spisovom materiáli súdu.

12. Súd zistil nasledovný skutkový stav: Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že: Uznesením vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 14.10.2018, ČVS: ORP-1771/6-VYSKE-2017, bolo poškodenému vznesené podľa ust. § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Trestný poriadok“) obvinenie z účasti na trestnom čine legalizácie príjmu z

trestnej činnosti formou pomoci podľa § 21 ods. 1, písm. d) k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Trestný zákon“). Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú však príslušná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I uznesením zo dňa 12.11.2018, č.k. 1Pv 382/17/8802 ako nedôvodnú zamietla. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 16.1.2019, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017, bolo žalobcovi vznesené podľa ust. § 206 Trestného obvinenie z účasti na trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou pomoci podľa § 21 ods. 1, písm. d) k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú však príslušná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I uznesením zo dňa 11.2.2019, č.k. 4Pv 130/17/8802-26 ako nedôvodnú zamietla. Žalobca dňa 8.2.2019 podal Návrh v zmysle ust. § 363 a nasl. Trestného poriadku na zrušenie právoplatných uznesení vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 14.10.2018, ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2018 a uznesenia Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 12.11.2018, č.k. 1Pv 382/17/880. Generálna prokuratúra SR rozhodnutím zo dňa 6.5.2019, č.k. IV PZ/43/19/1000-8 návrh žalobcu ako nedôvodný odložila. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 28.2.2019, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 došlo k spojeniu trestných vecí vedených pod ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2017 a ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 do spoločného konania vedeného pod ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017. Uznesením vyšetrovateľa E. C. zo dňa 25.6.2019, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017 došlo k ďalšiemu spojeniu trestných vecí vedených s trestnou vecou t.č. spoluobvineného F. D., ktorého konanie sa viedlo pod ČVS: ORP-1834/6-VYS-KE-2018 do spoločného konania vedeného pod ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017. Dňa 20.9.2019 pri výsluchu žalobcu v pozícii obvineného bol žalobca upovedomený, že došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku za ktorý bol obvinený na zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Žalobca dňa 06.02.2020 pri záverečnom preštudovaní spisu navrhol zastaviť trestné stíhanie v zmysle ust. § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vzhľadom k tomu, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nespáchal. Príslušná prokurátorka tento návrh na zastavenie trestného stíhania nepovažovala za dôvodný a žalobca bol podaním z 28.2.2020, č.k. 4Pv 130/17/8802-60 upovedomený, že naňho bola podaná obžaloba za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Z dôvodov sporov o miestnu príslušnosť bola nakoniec trestná vec vedená voči žalobcovi pridelená na rozhodnutie zákonnému sudcovi Okresného súdu Rožňava, ktorý Rozsudkom zo dňa 13.10.2021, sp. zn. 2T/35/2020 žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Proti rozsudku bolo podané odvolanie v ktorom žiadala op napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť, pretože podľa názoru prokurátorky, bolo dostatočne preukázané, že všetci traja obžalovaní sa dopustili trestných činov tak, ako je uvedené v obžalobe. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.3.2022, sp. zn. 8To/83/2021 bolo odvolanie prokurátorky zamietnuté a žalobca bol oslobodený spod obžaloby.

13. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalobca predložil žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca si na základe identických skutkových tvrdení ako v žalobe uplatnil nárok na náhradu škody za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, ktorým došlo k porušeniu práv žalobcu vo výške 32.300€. Rovnako tak nebolo sporné, že k uspokojeniu nároku zo strany žalovaného v prospech žalobcu nedošlo.

14. Žalobca bol v konaní vypočutý, vo výpovedi uviedol, že je len obyčajný človek, ktorý si robil svoju robotu. Bol však obvinený za skutok, ktorý nespravil. Ťahal sa po súdoch 5 rokov. Susedia na neho pozerali, ako na nejakého vraha alebo výtržníka. Stálo ho to kopu peňazí, ktoré si musel požičať, lebo toľko ich nemal. Musel zmeniť zamestnanie, už to nechcel robiť, aby nemusel čakať, či sa niečo nestalo. V dôsledku uvedeného išiel dole s platom. Jeho syn pracoval na súde a v súvislosti s týmito okolnosťami dal výpoveď. Rodina sa pýtala, čo to vlastne urobil, musel to počúvať. Ako to spomínal, peniaze si musel požičiavať a tiež potreboval splácať hypotéku. Uviedol „človek v noci nespí, myslí na to, zvlášť keď nič neurobil.“ Keď si to nejaký vyšetrovateľ na neho a jeho kolegu vymyslel. Na súd cestovali do Rožňavy, čo ho tiež niečo stálo. Na položené otázky žalobca odpovedal, že zamestnanie musel zmeniť, lebo bol odsúdený. Obával sa, že opäť niekto príde a z niečoho ho obviní. Pracoval ako technik kontroly originality. Aj v súčasnosti pracuje s autami, no je to práca iného charakteru. Aj zarába menej. Jeho konanie ovplyvnilo aj bývalého zamestnávateľa, to čo robil už nefunguje, tá kontrola originality. Na otázku, či trestné stíhanie ovplyvnilo jeho súkromný život uviedol, že samozrejme, susedia sa zaujímali prečo chodí po polícií, po súdoch. V bloku býva aj suseda pracujúca na Okresnom úrade, s ktorým spolupracoval jeho

bývalý zamestnávateľ, resp. bol úzko prepojený. Tam sa to riešilo, že je obvinený aj keď on vysvetľoval, že je v tom nevinne. Na otázky žalovanej strany žalobca odpovedal, že spoločnosť v ktorej pracoval na kontrole originality nebola jeho spoločnosťou, bol len zamestnanec. V pracovnom pomere mu nebola daná výpoveď, výpoveď dal on. Na otázku vo vzťahu k výpovedi žalobcu, že pracovný pomer ukončil z dôvodu jeho odsúdenia, napriek tomu, že odsúdený nebol žalobca uviedol, že sa vyjadril nesprávne. Potvrdil, že pracovný pomer ukončil dobrovoľne. Poprel, že by navštevoval nejakú odbornú ambulanciu, napr. psychologickú, nie nenavštevoval.

15. Súd sa oboznámil s rozhodnutiami dovolacieho súdu, ktorý vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že povinnosťou všeobecného súdu je určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie za nemajetkovú ujmu :

Z uznesenia NS SR sp.zn. 3Cdo/19/2018 súd zistil, že dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29.06.2017 sp.zn. 3Co/266/2015 vo výroku, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Pezinok z 18.05.2015, č.k. 8C/198/2012-156 ukladajúci žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 33 193, 91 Eur. Z odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu vyplýva: „V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 517/2008 Z.z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 517/2008 Z.z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 tohto zákona (tak, že jej výška je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody). 16.2. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z.z.). Zákomom č. 412/2012 Z.z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESLP, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z., ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP.

Z rozhodnutí prvoinštančného aj odvolacieho súdu je zrejmý zámer týchto súdov určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na okolnosti uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Ich právne závery nie sú však náležite podložené zohľadnením právnych záverov, ku ktorým dospel už skôr najvyšší súd (viď body 11. až 14. tohto uznesenia dovolacieho súdu) a tiež judikatúra ESLP.

Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

16. V uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/38/2019 zo dňa 24.06.2020 vyplýva, že uznesením bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 04.10.2018 sp.zn. 3Co/270/2017 v napadnutej časti a v rozsahu zrušenia mu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Výrok ktorým žalobu zamietol v prevyšujúcej časti zostáva nedotknutý. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že Okresný súd Košice I uložil žalovanej (Generálnej prokuratúre SR) povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 100 000 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne z tejto sumy od 26.04.2012 v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal plnú náhradu trov konania žalobcovi. Odvolací Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 04.10.2018 sp.zn. 3Co/270/2017 zmenil rozsudok Okresného súdu tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 75 000 Eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že :

„V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 tohto zákona (tak, že jej výška je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody).

V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z. z.). Zákomom č. 412/2012 Z. z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad G. H. A., I. a A. v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESĽP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko).“

17. Obdobné právne závery je možné odvodiť aj z ďalších uvedených rozhodnutí.

18. Poverená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 07.04.2025 uviedla: „Vážený súd, žalovaná je toho názoru, že suma nemajetkovej sumy priznaná žalobcovi súdom prvej inštancie v tomto konaní je dostačujúca a adekvátna vo vzťahu k následkom, ktoré žalobca utrpel trestným stíhaním vedeným voči jeho osobe. Žalobca nebol v rámci trestného stíhania vo väzbe, neboli voči nemu vykonávané ani žiadne iné úkony, ktoré by zasahovali do jeho ľudských práv, reálne mu nehrozilo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody a jeho trestné stíhanie nebolo ani medializované. Žalovaná je toho názoru, že ujma, ktorú žalobca utrpel v súvislosti s trestným stíhaním nie je tak závažnou, aby odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy nad limit určený ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. teda jej výška nemôže prekročiť 25- násobok minimálnej mzdy. V intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v tomto konaní, kedy krajský súd považuje za rozhodné obdobie pre výpočet rok 2018, by sa teda jednalo o náhradu nemajetkovej ujmy v maximálnej výške 12 000 Eur ako 25- násobok sumy minimálnej mzdy za rok 2018, kedy došlo k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi. Žalovaná je toho názoru, že žalobca v priebehu celého konania nepreukázal takú závažnosť následkov trestného stíhania v jeho spoločenskom, pracovnom a rodinnom živote, ktorá by odôvodňovala priznanie vyššej sumy. Jediným dôkazom v konaní bol samotný výsluch žalobcu a ním opisovaná skutočnosť, že zmenil svoje zamestnanie z dôvodu obáv vystavenia sa nezákonnému trestnému stíhaniu v budúcnosti, čo možno považovať len za subjektívne tvrdenie žalobcu. Žalovaná trvá na svojej doterajšej právnej argumentácii a to že priznaním vyššej sumy by bola porušená zákonná limitácia sumy náhrady nemajetkovej ujmy.

Žalobcom požadovaná suma nemajetkovej ujmy je premrštenou sumou, ktorá navyše presahuje ešte aj 50 - násobok minimálnej mzdy.“

19. Podľa ust. § 3 Zák. č. 514/2003 Z.z., Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Podľa § 5 ods. 1 Zák. č. 514/2003, Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

21. Podľa § 6 ods. 1 Zák. č. 514/2003, Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

22. Podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003, Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

23. Podľa § 16 ods. 1 Zák. č. 514/2003, Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

24. Podľa § 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003,

- (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak,
- (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak,
- (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
  - a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
  - b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
  - c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
  - d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
- (4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

25. Podľa §12 ods. 3 Zák. č. 274/2017, Pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násillného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

26. Podľa § 13 Zák. č. 274/2017, Celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

27. Vo všeobecnosti štát (žalovaný) zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a) Zák. č. 514/2003 Z.z.), pričom pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a) Zák. č. 514/2003 Z.z.) a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán (§2 písm. b) bod 1 Zák. č. 514/2003 Z.z.). Štát za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú, okrem iného aj orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného a na vznik zodpovednosti štátu za škodu je nevyhnuté súčasne splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby alebo skončenie trestného stíhania postúpením veci inému orgánu. Súd prvej inštancie primárne skúmal základné predpoklady na vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu, resp. za nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou resp. nemajetkovou ujmom a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti tiež predpokladá, aby sa nezákonné rozhodnutie zbavilo právoplatnosti. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré považuje za nezákonné, skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu, sa nedopustil, preto bolo trestné stíhanie voči nemu ukončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom. Toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené v prípravnom konaní, napriek tomu, že žalobca pre takýto postup opakovane inicioval kroky tak, ako sú v odôvodnení žaloby popísané. Podľa názoru súdu z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov právo na náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám, alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo mu bola udelená milosť, alebo bol za trestný čin amnestovaný. V konaní nemal súd preukázané skutočnosti, ktoré by zodpovednosť štátu vylučovali. Za nezákonné rozhodnutia, ktoré žalobca označil, boli uznesenie vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 14.10.2018 ČVS: ORP-1771/6-VYS-KE-2017 a uznesenie vyšetrovateľa ORPZ Košice zo dňa 16.1.2019, ČVS: ORP-150/6-VYS-KE-2017. Obe podľa ust. § 21 ods. 1 písm. d) k § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení neskorších predpisov za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou pomoci. Skutočnosť, že uvedené rozhodnutia sa ukázali ako nezákonné vyplýva z rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 15.10.2021 sp. zn. 2T/35/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.3.2022 sp. zn. 8To/83/2021, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a odvolanie prokurátora voči rozsudku bolo zamietnuté. Tým sú podľa názoru súdu splnené predpoklady na vyvodenie zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu. Ďalej bolo potrebné, aby žalobca preukázal aj ďalší predpoklad - existenciu nemajetkovej ujmy spôsobenej uvedeným nezákonným rozhodnutím. Uvedené žalobca preukazoval svojou výpoveďou v ktorej uviedol, že ako bezúhonná osoba nikdy nemal problém so zákonom, napriek tomu musel dlhé roky pociťovať následky nezákonného trestného konania, keď bol stíhaný za to, že si len vykonával svoju prácu technika kontroly originality, pričom hrozil mu 5 ročný nepodmienečný trest. Samotné trestné konanie trvalo neúmerné dlho (podľa vyjadrenia žalobcu 7 rokov), pričom žalobca neustále pociťoval tlak trestného konania napriek tomu, že nič protizákonné nespáchal. Bol obvinený za skutok, ktorý nespravil, susedia na neho pozerali ako na nejakého vraha alebo výtržníka. Konanie ho stálo kopy peňazí, ktoré si musel požičať, lebo toľko ich nemal. Musel zmeniť zamestnanie, keď to pôvodné už robiť nechcel, aby nemusel čakať, či sa niečo nestalo. Po opustení zamestnania išiel s platom dole. Čelil nielen otázkam od rodiny ale aj záujmu susedov, prečo chodí po polícií, po súdoch.

28. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že trestné stíhanie nepochybne predstavovalo citeľný zásah do práva žalobcu na osobnúnosť, ľudskú dôstojnosť, zásah bol dostatočne intenzívny a mal pre žalobcu nepriaznivé dôsledky. Žalobca preukázal spôsobilosť narušenia súkromného života, čím došlo k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu spôsobenej ujmy a následkov so zohľadnením osoby žalobcu, ktorý bol pred začatím trestného stíhania osobou bezúhonnou. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na osobný život a životný osud. Zasahuje nielen do súkromného života jednotlivca, jeho cti a dobrej povesti, čím je spôsobilé obmedziť, porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje aj Ústava Slovenskej republiky v článku 19 ods. 1 a 2. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie pokiaľ sa ukázalo ako nedôvodné, je

spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére súkromného života a spoločenského uplatnenia. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázanú aj príčinu súvislosť ako podstatný prvok zodpovednostného vzťahu. Žalobcovi priamo vznikla nemajetková ujma práve na základe namietaného rozhodnutia a v jeho priamej príčinnej súvislosti. Táto ujma mu spôsobila dlhoročný diskomfort a táto ujma je priamym následkom konkrétneho nezákonného rozhodnutia, bez ktorého by k nemajetkovej ujme nedošlo. Súd mal za preukázané, že trestným stíhaním v dĺžke 3 roky a 5 mesiacov (od 14.10.2018 do 29.3.2022, teda nie 7 rokov ako to tvrdil žalobca) nepochybne malo negatívny dopad na duševný komfort žalobcu, významne ovplyvnilo jeho predchádzajúci život a prostredie v ktorom žil a pracoval.

Žalobcovi sa však iné tvrdenia okrem vlastného vnútorného prežívania trestného stíhania jeho osoby preukázať nepodarilo. Negatívne zásahy do rodinného života žalobcu v konaní preukázané neboli, rovnako tak neboli preukázané tvrdenia, že žalobca bol nútený zmeniť zamestnanie a dať výpoveď, keďže sa obával, že niekto príde a z niečoho ho obviní. Žalobca síce mohol mať tieto pocity, avšak rozhodnutie podať výpoveď a zmeniť zamestnanie a zároveň sa pripraviť o vyšší príjem bolo výlučným rozhodnutím žalobcu na ktorom žalovaný nenesie žiadnu vinu. V neposlednom rade žalobca ani nepreukázal, že skutočne sa jeho príjem znížil. Žalobca iný dôkaz okrem rozhodnutí v trestnom konaní a svojej výpovede nenavrhol ani neprodukoval.

29. V nadväznosti na námietky žalovanej strany je potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, ktorej zodpovedá, že štát nesie zodpovednosť za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená vo viacerých rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom. Rozhodovanie súdov sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Je nepochybné, že vo vzťahu k žalobcovi bol vykonaný nesprávny zásah štátu, ktorý musí byť odčinený, keďže za takýto zásah v súlade s vyššie uvedeným zodpovedá štát. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie trvajúce 3 roky, 5 mesiacov, skončené oslobodením spod obžaloby. Argument žalovanej strany, že vnímanie trestného stíhania je vysoko individuálne neobstojí, nedá sa však uprieť, že rozhodne sa nemôže jednať o príjemné pocity. Aj keď žalovaný spochybňoval nepriaznivé následky rozhodnutia o vznesení obvinenia s tým, že žalobca ich náležite nepreukázal a neuniesol dôkazné bremeno, súd sa s týmto tvrdením nestotožnil. Súd si uvedomuje, že pocity, ktoré musí zažívať neoprávnene obvinená osoba sú nepredstaviteľné. Aj keď žalovaný nepovažoval tvrdenia žalobcu o neustálom pociťovaní tlaku trestného konania za preukázané, súd týmto tvrdeniam uveril. Osoba žalobcu nebola patologickým kriminálnikom, naopak, jednalo sa o osobu bezúhonnú, ktorá v minulosti nečelila žiadnemu podozreniu zo spáchania protiprávneho skutku, a ktorá navyše nespáchala ani ten, za ktorý bola trestné stíhaná, je teda vysoko pravdepodobné, že musela čeliť veľkému psychickému tlaku. Až absurdne vyznieva argumentácia žalovanej strany, aký mimoriadny význam má prezumpcia nevinu a ak napriek tomu je obvinený vnímaný okolím negatívne, je to významnou mierou chybou tohto okolia, ktorému nie je princíp prezumpcie nevinu dostatočne vlastný. Takáto argumentácia nemá pre žalobcu žiaden praktický význam.

30. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje zo zreteľom na intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia je tak možné, v rámci sudcovskej úvahy a princípov spravodlivosti dospieť k záveru, aby bola naplnená požiadavka primeranosti zadosťučinenia, a aby táto požiadavka nebola zneužívaná na neprípustné obohacovanie sa. Trestné stíhanie žalobcu trvalo 3 roky a 5 mesiacov, pričom nepochybne predstavovalo zásah do jeho subjektívnych práv predtým bezúhonného človeka. Podľa názoru súdu, iba samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu na odstránenie následkov neúmerne trvajúceho zásahu voči jeho osobe sa nejaví byť postačujúce. Preto je tu daný nárok na priznanie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavský verus spojené kráľovstvo). Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux verus Moldavsko, Steel a Morris verus Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. Publico - Comunicacáo Social, S.A. verus Portugalsko). Napokon

Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušovanie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať max. výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia, alebo násilné čin (napr. Italehti a Karhuraara verus Fínsko).

32. Pri stanovení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy kritéria rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúce z ustanovenia § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. berúc na zreteľ rozsah odškodnenia obetí násilných trestných činov podľa právnej úpravy použitej v zák. č. 215/2006 Z.z. účinnnej v čase spáchania trestného skutku a vedenia trestného konania (rok 2018), v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť mal poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy, pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo zneužívania za spôsobenú morálnu škodu zákon upravoval limit vo výške 10-násobku minimálnej mzdy, platnej v čase spáchania skutku, čo v danom prípade zodpovedalo sume (50 x 480 = 24 000 a 10 x 480 = 4 800) v konaní súd však nezistil mimoriadny závažný zásah do života žalobcu, keď ustálil, že nezákonné trestné stíhanie malo nepriaznivý dopad predovšetkým na jeho psychickú, životnú pohodu z dôvodu tlaku spôsobeného trestným stíhaním, avšak ďalšie žalobcom tvrdené skutočnosti súd za preukázané nemal. Pochopiteľne súd zohľadnil aj dobu nezákonného trestného stíhania v dĺžke troch rokov a 5 mesiacov. Za primeranú považoval súd náhradu v sume 4 000 Eur, ktorá primerane vystihuje odškodnenie priznávané obetiam trestných činov a zodpovedá tiež odškodneniam v prípade úmrtia blízkych osôb, ktoré sa pohybujú v desiatkách, tisícoch eur. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodovacia prax slovenských súdov, keď napr. Krajský súd v Trenčíne v konaní sp.zn. 6Co/10/2023 priznal sumu 4 000 eur za 3,5 roka trestného stíhania, 3000 Eur trestné stíhanie v rozmedzí jedného roka, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 3Co/14/2020 potvrdzujúci prvoinštančný rozsudok o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur v súvislosti s nezákonným trestným konaním pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa a krátenia daní a poistného, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/116/2020 potvrdzujúci prvoinštančný rozsudok o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 Eur v súvislosti s nezákonným trestným konaním, trvajúcim 3 roky, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom a pod. Keďže súd rozsudkom sp.zn. K2-26C/48/2022-90 zo dňa 06.11.2023 priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy vo výške 1 900 Eur a rozsudok v tomto výroku nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2023 v tomto rozhodnutí súd priznal rozdiel vo výške 2 100 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

33. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 262. Ods. 1,2 CSP

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu, keď základom je rozhodovanie o existencii zásadu do práva a výška závisí na úvahe súdu. V konečnom dôsledku bol žalobca v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania so zohľadnením sumy priznanej náhrady. Výsledná výška sa vypočíta z rozsahu prisúdenej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Mestský súd Košice (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).